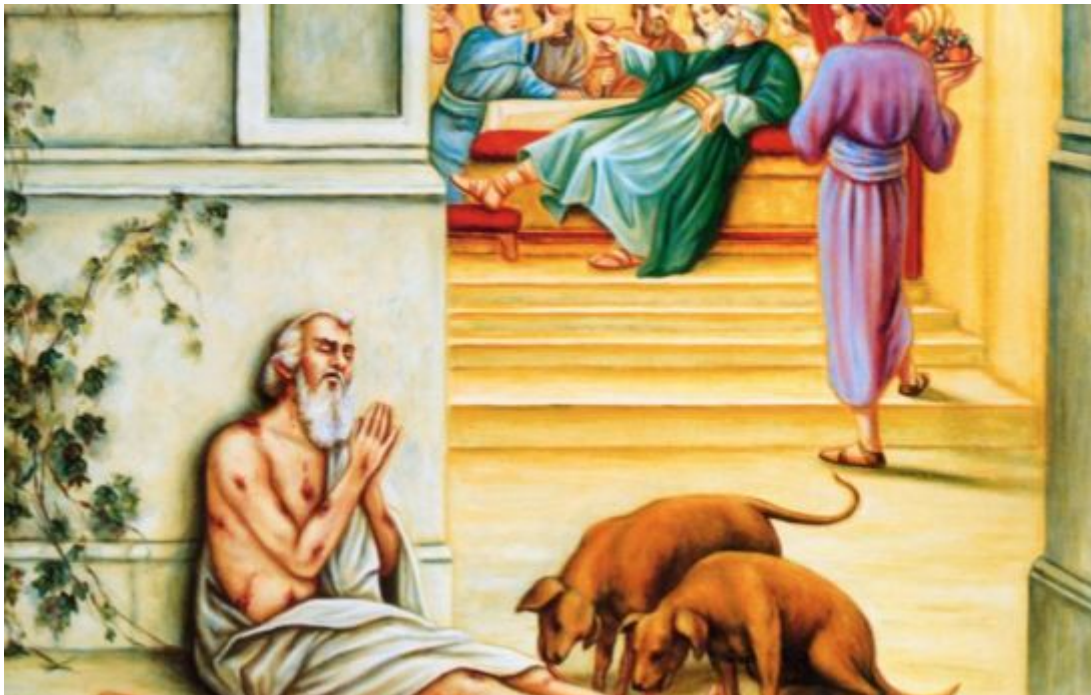

Η αιωνιότητα αρχίζει από τον τρόπο που αγαπάμε

/ Γνώμες

Πολλές φορές στη ζωή μας, προσπαθούμε να κατακτήσουμε πράγματα και να ζυγίσουμε τη ζωή μας με τι έχουμε καταφέρει και τι έχουμε πετύχει. Συνήθως, η μέτρηση γίνεται με τα υλικά αγαθά· πτυχία, σπίτια, λεφτά, αυτοκίνητα, ακριβά πράγματα κ.ο.κ. Προσπαθούμε να πάρουμε όσα παραπάνω μπορούμε όχι για τον εαυτό μας, αλλά για να εντυπωσιάσουμε και να φανούμε ανώτεροι από τους άλλους.

• Σωτήριος Θεολόγου, Μεταπτυχιακός Φοιτητής Θεολογίας Α.Π.Θ.

Και σ' αυτή την περίπτωση έρχεται η σημερινή ευαγγελική διήγηση για να μας υπενθυμίσει κάτι πολύ σπουδαίο· η αιωνιότητα δεν υπάρχει στα υλικά αγαθά. Κάποτε, λοιπόν, μάς λέει η παραβολή, υπήρχε ένας πλούσιος, ο οποίος φορούσε πολυτελή ενδύματα και ζούσε μέσα στα πλούτη. Στην πύλη του σπιτιού, υπήρχε ένας φτωχός, με το όνομα Λάζαρος, ο οποίος ζούσε «ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τοῦ πλουσίου» και ερχόταν τα σκυλιά και έγλυφαν τις πληγές που είχε.

Πεθαίνουν και οι δύο κάποια στιγμή, πρώτα, ο φτωχός και έπειτα ο πλούσιος. Ο πλούσιος έβλεπε από μακριά στους κόλπους του Αβράαμ να έχει αναπαυθεί ο φτωχός Λάζαρος, ενώ ο ίδιος βασανιζόταν στον άδη. «πάτερ Άβραάμ, έλέησόν με καὶ πέμψον Λάζαρον ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος καὶ καταψύξῃ τὴν γλῶσσάν μου, ὅτι ὀδυνῶμαι ἐν τῇ φλογὶ ταύτῃ», παρακαλεῖ τον Αβράαμ.

Αλλά, ο Αβράαμ θυμάται ὅτι ο πλούσιος έζησε μια άνετη ζωή, ενώ ο Λάζαρος έζησε δύσκολα. «μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται» και δεν μπορούν οι μεν να επικοινωνήσουν με τους δε.

Η παραβολή, λοιπόν, που ακούσαμε πριν λίγο, δεν είναι μόνο η δικαιοσύνη του Θεού για την τελική κρίση. Είναι ένας «καθρέπτης» της καθημερινής μας ζωής, στον οποίο στέκεται ένας πλούσιος που έχει τα πάντα και δεν του λείπει τίποτα, και ένας πτωχός που στερείται ακόμα και τα απολύτως αναγκαία. Ανάμεσα σε αυτούς τους δύο, δεν υπάρχει ένα τείχος, αλλά μία κλειστή πόρτα· πόρτα που παρέμεινε κλειστή.

Ο πλούσιος άνθρωπος δεν έζησε μέσα στην αμαρτία. Η ευαγγελική διήγηση δεν μας κάνει αναφορά για αμαρτίες και άσωτη ζωή. Ζει μέσα στην πολυτέλεια, απολαμβάνει τα αγαθά και αδιαφορεί για τον ανήμπορο συνάνθρωπό του, ο οποίος δεν έχει ούτε καν τα αναγκαία. Το δυσάρεστο γεγονός δεν είναι ὅσα έχει, αλλά ὅσα δεν βλέπει. Ο ανήμπορος άνθρωπος βρίσκεται δίπλα του και δεν τον βλέπει.

Πολλοί από εμάς, νομίζουμε ὅτι είμαστε πνευματικοί άνθρωποι. Νηστεύουμε, εξομολογούμαστε, προσευχόμαστε, προσέχουμε και κάνουμε ὅλα αυτά, τα οποία καθορίζουν τον πνευματικό άνθρωπο. Αλήθεια ὅμως· νοιαζόμαστε για τον συνάνθρωπό μας; Ή ζούμε μέσα στη δική μας σφαίρα, στην οποία δεν μπορούμε να δούμε τον ανήμπορο συνάνθρωπό μας;

Στη σύγχρονη κοινωνία, ο Λάζαρος μπορεί να είναι ο ηλικιωμένος που ζει μόνος, ο άνεργος που ντρέπεται να ζητήσει βοήθεια, ο ασθενής που περιμένει μια επίσκεψη ή ο άνθρωπος που υποφέρει σιωπηλά. Μπορεί να βρίσκεται στην είσοδο του σπιτιού μας, στον χώρο εργασίας μας ή ακόμη και μέσα στην οικογένειά μας.

Η αγάπη, επομένως, δεν είναι μια αφηρημένη ιδέα. Είναι η ικανότητα να βλέπουμε τον άλλον, να αναγνωρίζουμε την ανάγκη του και να μην προσπερνάμε τον πόνο του.

Η αιωνιότητα δεν αποτελεί απλώς μια μελλοντική πραγματικότητα για την οποία θα ενδιαφερθούμε κάποτε. Η προοπτική της αιωνιότητας φωτίζει τις σημερινές μας επιλογές. Κάθε πράξη αγάπης, κάθε κίνηση ελέους, κάθε στιγμή κατά την

οποία αρνούμαστε τον εγωισμό μας γίνεται μαρτυρία της σχέσης μας με τον Θεό.

Δεν αγοράζουμε τη σωτηρία μας με τις καλές πράξεις. Φανερώνουμε, όμως, μέσα από αυτές αν η καρδιά μας έχει αρχίσει να μεταμορφώνεται από την αγάπη του Χριστού.

Ο πλούσιος είχε τον Λάζαρο στην πόρτα του, αλλά δεν άνοιξε την καρδιά του. Κι εμείς καλούμαστε να αναρωτηθούμε: ποια πόρτα παραμένει κλειστή στη ζωή μας; Ποιον άνθρωπο προσπερνάμε καθημερινά; Ποια ευκαιρία αγάπης αναβάλλουμε για αύριο; Ποια πράξη αγάπης την αφήνουμε για αύριο; Και εκείνο το αύριο δεν έρχεται ποτέ.

Τελικά, το σημαντικότερο ερώτημα που μας αφήνει η παραβολή δεν είναι αν θα συναντήσουμε κάποτε τον Λάζαρο στην αιωνιότητα, αλλά αν θα τον αναγνωρίσουμε σήμερα στην πόρτα της ζωής μας. Γιατί η πόρτα που ανοίγουμε στον συνάνθρωπο γίνεται δρόμος συνάντησης με τον ίδιο τον Χριστό. Και η αιωνιότητα αρχίζει εκεί όπου η καρδιά παύει να ζει μόνο για τον εαυτό της και μαθαίνει να αγαπά.